

LAVA

YRSA SIGURÐARDÓTTIR BIJ UITGEVERIJ CARGO

DNA

Vortex

RIP

Yrsa Sigurðardóttir

LAVA

Vertaald door Willemien Werkman

2020

AMSTERDAM

Dit boek is fictie.

Personen en gebeurtenissen zijn een creatie van de auteur.

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 Yrsa Sigurðardóttir

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Willemien Werkman

Oorspronkelijke titel *Gatid*

Oorspronkelijke uitgever Veröld, Reykjavík

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie Ragnar Helgi Ólafsson

Foto auteur Lilja Birgisdóttir

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 9750 0

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is opgedragen aan Traplord\$.

– *Yrsa*

HOOFDSTUK 1

Er klonk geknars in de donkere auto, alsof ze over steenslag reden. Daarna stopte hij nogal abrupt en hield het geluid op. Helgi rolde naar voren over de achterbank en voelde een steek in zijn wang toen deze over de stinkende, grove bekleding schuurde. Het was niet zijn auto. Hij opende een oog en bekeek de rotzooi op de vloer: een paar gedeukte blikjes, een gekreukte chipszak en gebruikte servetjes, twee geknakte sigaretten en een hotdogzakje. Wat waren taxi's tegenwoordig smerig. Of was dit geen taxi? Was hij bij iemand ingestapt? Gewoon in de Lækjargata in een auto gesprongen? Het zou niet de eerste keer zijn dat een dronken Helgi precies dat deed wat een nuchtere Helgi zich nooit in zijn hoofd zou halen.

Het lukte hem niet meer om na te denken. Hij had een barstende koppijn en zijn maag kwam vanzelf in opstand. Hij was niet in staat om overeind te komen; de zure gal zou op de stoel terechtkomen als hij overgaf. Aan de stank te oordelen was het niet de eerste keer dat zoiets gebeurde in deze onbekende auto. Wat had hij in godsnaam gedronken? Meestal hield hij zich verre van rotzooi die dergelijke gevolgen had. Het was duidelijk dat er alcohol in het spel was. Hij kende het heel goed, de gevoelloosheid en de onmogelijkheid om je omstandigheden te herkennen. Het was alleen wel een paar jaar geleden dat het hem was overkomen.

Toen hij het niet meer kon tegenhouden, slaagde Helgi er met een uiterste krachtsinspanning in zijn hoofd over de rand van de stoel te brengen, zodat zijn zure maaginhoud op de vloer be-

landde. Door die toevoeging werd de rommel die daar lag zo weerzinwekkend dat Helgi zijn ogen sloot. Vanaf de voorbank hoorde hij iemand kreunen en hardop vloeken. Hij had er geen heldere geest voor nodig om te begrijpen wat dat betekende. Niemand wilde dat er in zijn auto werd gekotst.

Het vloeken stopte, de voordeur van de auto ging met een metalige klik open en werd toen weer dichtgegooid. Het knars-te weer op het grind, nu zachter dan eerst. Toen ging de deur bij Helgi's hoofd open en stroomde er frisse, koude lucht naar bin-nen. De misselijkheid werd minder en de hoofdpijn nam ook iets af. Het beste gevoel ter wereld. Hij kon er alleen niet lang van genieten. De greep om zijn schouders was muurvast en er werd hard aan hem getrokken. Helgi wilde schreeuwen dat je zoiets niet met hem kon doen, maar er kwam geen geluid. Het was alsof de spieren tussen zijn spraakcentrum en zijn tong wa-ren doorgeknipt. Zijn gedachten werden weer verward en raak-ten in de knoop.

Een boze stem gebod Helgi uit te stappen. Waarschijnlijk wilde de chauffeur hem kwijt na het overgeven. Tot zijn eigen grote verbazing gehoorzaamde Helgi. Hij was helemaal niet van plan geweest om overeind te komen, maar zijn ledematen en spieren namen het over en hun gemeenschappelijke inspanning eindigde ermee dat hij naast de auto stond. Hij ademde diep in en de frisse buitenlucht smaakte nog beter dan toen hij door de geopende deur de auto was binnengestroomd. De maan was vol, de hemel helder en het vroom dat het kraakte. Het was goed om te leven. Hij boog zijn hoofd achterover en wilde de nachtelij-ke hemel bewonderen, maar verloor zijn evenwicht en vond dat niet meer terug. Dezelfde handen die aan hem hadden getrok-ken grepen hem vast toen hij begon te vallen. Helgi kon die hulp

wel waarden, want het grind waarnaar hij nu draaierig staarde was grof en vast niet fijn om op terecht te komen.

Toen hij niet langer wankelde en eindelijk een beetje rechtop bleef staan, werd hij geduwd en kreeg hij te horen dat hij moest lopen. Weer gehoorzaamde zijn lichaam zonder dat Helgi daar toestemming voor gegeven had. Het verbaasde hem dat de man niets over het overgeven had gezegd. Het was een bijzonder vreemde zaak, maar hij kon zich niet genoeg concentreren om uit te vinden wat er nu eigenlijk precies aan de hand was. Het lag nog het meest voor de hand dat hij vastzat in zo'n droom waarin je in een afgrond viel en waaruit je schreeuwend wakker werd. In een droomwereld kon van alles gebeuren.

Het grove grind verdween onder zijn voeten en in plaats daarvan verschenen er schapenpaadjes die over een ruw, maar begroeid lavaveld liepen. Helgi staarde naar de grond voor zich, hij was nog met zijn gedachten bij die vreselijke afgrond. Hij had de grootste moeite om op de nauwe paadjes te blijven, die net zo slingerden als hijzelf. Hij liep naar beneden en degene die hem stuurde, liep vlak achter hem. Elke keer als Helgi het lavaveld op dreigde te struikelen of stilstond om zijn evenwicht te bewaren, kreeg hij weer een zet. Helgi wilde tegen die man zeggen dat hij dat niet met opzet deed, maar hij kon niet praten.

De weg ging soms een eindje omhoog en dan weer omlaag. Hij liep door begroeide dalletjes tussen lavamuren door die in de zomer rustplaatsen waren, maar nu onherbergzaam en weinig aantrekkelijk. Hij had het gevoel dat hij het hier kende en begon een beetje om zich heen te kijken. Hij zag waar de lava eindigde, bij de zee vlak voor hen; die was zwart in de nachtelijke duisternis en glinsterde onder het schijnsel van de maan. De kust riep herinneringen op aan zijn jeugd, toen hij met zijn opa

naar een strand ging dat hierop leek. Vrijwel gelijk. Ze waren achter twee eiders aan gegaan, die wegvlogen toen ze hen zagen. Zijn opa was naar de plek gegaan waar de vogels hadden gezeten en had een nest gevonden. Twee grote, blauwe eieren in bruinachtig dons. Helgi had het dons aangeraakt met zijn vinger en het voelde als een zachte luchtstroom in plaats van iets tastbaars. Toen hij overeind kwam, wees zijn opa hem op de meeuwen die een grote kring om hen heen hadden gevormd terwijl hij het nest bewonderde. Ze waren zo ver weg dat hun omsingeling nog niet dreigend was, maar ze kwamen geleidelijk aan dichterbij. De een na de ander. Toen Helgi's opa hem vertelde waarom ze dat deden, wilde hij ze het liefst met stenen doodgooien.

Het was een afschuwelijke patstelling en hij was jammer genoeg net oud genoeg om het te begrijpen. Als ze stil bleven staan, zouden de meeuwen niet bij de eieren kunnen komen. De eiders echter ook niet. De eieren zouden afkoelen en de jongen zouden doodgaan. Als ze weggingen, zouden de eiders terugkomen, maar het nest zou lang genoeg onbewaakt zijn om de meeuwen te kunnen laten toeslaan. Uiteindelijk zei Helgi's opa dat hij moest doorlopen, maar hij ging zelf nog even terug in de hoop dat de eiders terug zouden komen om de eieren te redden. Ze waren nergens te bekennen. In ieder geval niet voordat ze de plek uit het oog verloren. Hij zou dus nooit weten hoe het met de eieren was afgelopen.

Nu was het winter en er waren geen eieren in nesten, op vrijwel geen enkel strand. Of dons. Dat was allemaal verzameld, schoongemaakt, in dekbedden gestopt en aan rijke buitenlanders verkocht. Helgi kreeg een harde duw en hij besefte dat hij niet langer over de zee uitkeek. Hij kwam weer in beweging en volgde de bochtige paadjes. Het pad voerde weer omhoog en

even later kreeg hij de opdracht stil te staan, wat hij ook deed. Goh, wat was hij opeens braaf, zeg.

Hij keek weer omhoog en staarde verwonderd naar twee hoge zwarte kliffen die nog het meest deden denken aan de set van *The Lord of the Rings*. Tussen twee lavazuilen in lag een dikke, zware plank, als een loopbrug. Had zijn droom hem naar Mordor geleid? Voordat hij tot een sluitende conclusie kon komen, werd hij opnieuw geduwd, nu in de richting van de klif. Deze was overdekt met verdord gras van de afgelopen zomer. Een week geleden was het nog gemakkelijk geweest om hem te beklimmen en Helgi deed wat hem werd opgedragen. Hij stopte ook weer toen dat werd gezegd en hij bij een richel was gekomen die uit de smalle doorgang tussen de kliffen uitkraagde, vlak onder de top. Hij stond daar en keek uit over de prachtige zee, die er onschuldig en goed bedoelend bij lag. Het was een volmaakte illusie.

Helgi wankelde op zijn voeten en was zich ervan bewust dat hij uiteindelijk zou vallen. Om de een of andere reden wekte dat geen enkele angst bij hem op. Het was ook niet zo verschrikkelijk hoog en bovendien was het toch maar een droom. Of niet? Afgonden waren in zijn dromen bodemloos. Je keek niet neer op dorre grasbanken en lavarotsen, zoals hier.

Helgi werd omgedraaid zodat hij wist wie hem had voortgeduwd. Hij zag een man, maar kon zijn gezicht niet onderscheiden, omdat hij een doek voor zijn mond en neus had gebonden. Je zag wel zijn grijze ogen die helemaal niet vriendelijk keken. Daarom sloeg Helgi snel zijn ogen neer en staarde naar de handen van de man. Naar het zwart-gele stuk gereedschap dat hij in zijn rechterhand hield. Met zijn linker greep hij Helgi bij zijn dichtgeknoopte jasje en trok hem naar zich toe. Toen maakte hij

de bovenste knoepjes los, haalde een wit, beschreven blad uit zijn zak en legde dat op Helgi's borst. Hij keek omlaag en probeerde te lezen wat er stond, maar de letters dansten. Onder betere omstandigheden had hij het misschien kunnen lezen. Maar nu niet. Niet nu zijn hoofd zo tolde. Zijn inspanningen om de letters te ontcijferen hadden echter wel tot gevolg dat de mist in zijn hoofd even optrok. Hij herinnerde zich opeens weer het papier dat hem was toegestoken en dat hij had moeten onderteekenen. Dat had hij wel kunnen lezen en hij herinnerde zich dat de inhoud schokkend was. Schokkend in positieve zin? Of negatief? De mist werd weer dikker, maar hij wist het niet meer.

Het geel-zwarte werktuig verscheen voor zijn ogen. Het werd tegen het papier op zijn borst gehouden. Helgi fronste zijn voorhoofd en wachtte op wat komen ging. Hij voelde geen angst, alleen maar nieuwsgierigheid. Hij bezat zelf geen gereedschap en hoewel hij er wel enkele kende, was dit apparaat hem vreemd. Waartoe zou het dienen?

Helgi zag de vingers om de schacht zich spannen en er klonk een luide knal die in de stilte om hem heen echode. Daarop volgde een snijdende pijn in zijn borst en werd hem de adem benomen. Het scheelde weinig of hij was achterovergevallen en van de richel gerold. Hij werd echter weer stevig vastgepakt. Ondanks de afschuwelijke pijn voelde hij opluchting. Die man wilde hem kennelijk geen kwaad doen, anders had hij hem niet gered. In ieder geval wenste hij hem niets ergs toe, niet écht.

Er werd iets over zijn hoofd getrokken en hij zag een dik touw over zijn gehavende borst liggen, als een enorme halsketting. Hij begreep dat zijn metgezel nu bezig was met veiligheidsmaatregelen rond hun wonderbaarlijke wandeling. Hij zou niet naar beneden vallen als hij aan de rots vastzat. Maar dat touw

zat wel strak om zijn hals. Weer kon Helgi geen woord uitbrengen toen hij hem erop wilde wijzen dat het zo niet goed zou aflopen. Het zou beter zijn om het touw om zijn middel te bevestigen. Hij kreeg haast geen lucht vanwege de pijn in zijn borst. Hij kon niet praten.

Ach, het maakte toch niet veel uit. Het was een droom. Het kon bijna niet anders. Als hij zou vallen, zou hij vliegen. Straks zou hij wakker worden en dan zou de pijn weg zijn, net als dat onwerkelijke gevoel dat met de mist in zijn hoofd te maken had.

Terwijl hij luisterde naar het vloeken van zijn reisgezel ergens achter hem, staarde Helgi over de zee die nu wat onrustiger was geworden. Aan de andere kant van de baai zag hij een bekend wit huis met een rood dak. Bessastadir. Het moest wel een droom zijn. Zijn trage geest ging terug naar een gebeurtenis die samenhang met ditzelfde strand. Hij duwde de herinnering weg zodat hij niet opnieuw zou overgeven en richtte zich op het hier en nu, de prachtige omgeving en zijn vloekende metgezel.

Helgi hoorde niets anders dan het vloeken en tieren van de man. Het uitzicht was zo betoverend dat zelfs de pijn in zijn borst leek af te nemen als hij zich goed concentreerde. Hij keek naar de presidentswoning en naar de baai zelf. Hypnotiserende golven op het zwarte wateroppervlak namen zijn aandacht volledig in beslag. Ver weg aan de horizon hing een zwarte mistbank die met de hemel streed om wie het donkerst was. Helgi voelde dat zijn krachten afnamen. En dat was raar, aangezien hij in een diepe slaap verkeerde.

Weer schrok Helgi op toen hij een duw kreeg. Deze keer in zijn onderrug en voor de laatste keer. Helgi viel van de richel, zweefde een fractie van een seconde, tot het touw met een ruk strak stond en zijn val brak. Nu het erop aankwam had hij toch niet kunnen vliegen. Uiteindelijk was het toch geen droom.

HOOFDSTUK 2

Het lichaam bewoog heen en weer in de wind, draaide doelloos in een halve cirkel en weer terug. Huldar keek weg toen het blauw aangelopen gezicht weer verscheen, de uitgestoken tong was zwart en onprettig om naar te kijken. Het hoofd van de man hing op zijn borst en het leek of hij verwonderd naar zijn voeten staarde omdat hij een schoen was verloren. Nu wachtte de schoen in de auto van de technische recherche, verzegeld in een plastic zak. Niemand rekende erop dat hij enig licht zou werpen op deze verdrietige zelfmoord, maar niettemin was de procedure van het verzamelen van voorwerpen op het terrein gevolgd. Of eigenlijk was het oprapen van de schoen bijna het enige dat deze keer volgens het boekje was gegaan.

‘Is het niet raar om je hier te verhangen?’ Huldar wendde zich van de dode af en keek naar zijn collega Gudlaugur.

‘Niet raarder dan ergens anders.’ Gudlaugur staarde nog naar de man aan het touw. ‘Op deze manier heeft hij ervoor gezorgd dat hij niet gevonden werd door een van zijn naasten. Ik denk dat dat de reden is.’

‘Ja. Misschien.’ Huldar was niet overtuigd. Er waren nogal wat voorbereidingen nodig geweest. Er gingen maar enkele paden van de weg naar de rotsen, en de balk die had dienstgedaan als galg was zwaar en moeilijk om mee te torsen. Hij had voor aannemer geleerd en wist er alles van. Hij zou de laatste inspanningen van zijn leven liever ergens anders aan besteden dan zo’n dik stuk hout achter zich aan te slepen. Hij zag ervan

af om die overwegingen met Gudlaugur te delen. De jongere man was die zondagochtend nogal brak. Zijn ogen waren rood-doorlopen, hij zag er slordig uit en hij stak met regelmatige tussenpozen een pepermuntje in zijn mond. Daarom duldde hij nauwelijks tegenspraak, als hij al wat zei.

Huldar wendde zich weer naar de beide lavarotsen en keek toe hoe zijn collega's probeerden uit te vinden hoe ze de man het best naar beneden haalden. Het touw zat rond het midden van de balk gebonden en alle pogingen het door te snijden zouden waarschijnlijk tot gevolg hebben dat de man enkele meters omlaag zou vallen en op de ruwe lava te pletter zou slaan. Het was natuurlijk het beste om hem zo gaaf mogelijk omlaag te krijgen, ondanks alles. Erla stond onder de dode en wees omhoog terwijl ze iets riep naar degenen die naar boven waren geklommen. Ze probeerden haar bevelen op te volgen, maar het was één ding om te zeggen hoe het moest als je op de grond stond en iets heel anders om dat boven op de rotsen uit te voeren. Het eindigde ermee dat ze haar geduld verloor en zelf ook omhoogklimde om hun te laten zien wat ze bedoelde. Toen ze vervolgens weer onverrichter zake naar beneden kwam, was ze nog ongeduldiger.

De balk kraakte en kreunde toen een agent er op zijn buik op kroop. Het was niet helemaal duidelijk wat hij van plan was. Waarschijnlijk dacht hij dat hij de man omhoog kon hijsen en dat hij dan met het lijk weer op de rotsen terug kon komen, nog altijd op zijn buik. Het gekraak werd zodanig dat hij ermee ophield. Erla kon haar teleurstelling niet verbergen en kreunde hardop, het was tenslotte haar plan geweest dat hij erop was geklommen.

‘Zou het niet slimmer zijn om zo’n net te gebruiken waarmee

de brandweer mensen redt bij een brand? Als we dat onder hem houden, dan kunnen we voorkomen dat het lijk naar beneden valt.’

Huldar glimlachte voor hij opkeek. Hij had de stem herkend van Lína, een jonge vrouw van de universiteit in Akureyri, die stage bij hen liep. Ze was de eerste studente van de universitaire politieopleiding die bij hen stage kwam lopen. Niemand zei het hardop, maar de meesten waren nogal bevooroordeeld over haar. Zoals het meestal gaat met vooroordelen, ging het hier vooral om angst voor het onbekende. Wat zou er van hen worden als elke willekeurige politieagent met een universitair papiertje zwaaide? Waren zij dan veroordeeld om twee aan twee op de Laugavegur te surveilleren tussen de toeristen en af te gaan op meldingen over lawaaierige feestjes of kleine inbraken?

Huldar was het niet met hen eens. Als hij het als politieman niet redde, zou hij altijd terug kunnen gaan naar het aanne-
mersvak. Bovendien had hij wel plezier in deze stagiaire, zeker omdat het haar vaak lukte zijn collega’s op de kast te krijgen.

Ze richtte voortdurend de aandacht op dingen die niet volgens het boekje gingen, corrigeerde formuleringen en dreunde kennis op uit haar studieboeken. Elke keer dat zoiets gebeurde in de nabijheid van Erla zag je haar met haar tanden knarsen en geërgerd snuiven. Nooit kon Huldar een glimlach onderdrukken. Hetzelfde gebeurde als Gudlaugur zijn geduld verloor door de opmerkingen van de jonge vrouw.

‘Er is geen tijd om een net op te halen bij de brandweer, Lína. Maar het idee is prima.’ Huldar zag Lína lachen om het compliment. Ze was klein en kwam maar net tot aan zijn borst, was roodharig en bleek als ivoor. Er was weinig verschil in kleur tussen haar gezicht en haar tanden wanneer ze die liet zien, zo-

als nu. Ze keek direct weer ernstig en richtte zich weer op wat er op de rotsen gaande was.

Huldar vermoedde dat Erla Lína om een andere reden hiernaartoe had meegenomen dan om zich de les te laten lezen over hoe de politie haar werk moest doen. Ze had waarschijnlijk gehoopt dat de jonge vrouw van streek zou raken en misschien wel zou overgeven. Niets van dat alles was gebeurd. Lína was vooraan tussen de mannen gaan staan en had het bungelende lijk bekeken als een kroonluchter in een lampenwinkel. Toen had ze omlaag en om zich heen gekeken en opgemerkt dat Erla het terrein eigenlijk had moeten afzetten. Het met tegenzin gegeven antwoord van Erla dat ze geen tijd hadden gehad voor zoiets maakte geen indruk op Lína, en uiteindelijk had Huldar haar apart genomen en uitgelegd dat dit een uitzondering was die in de leerboeken opgenomen had moeten worden, een omstandigheid waaronder van de normale procedure kon worden afgeweken omdat er zoveel van afhing. Zijn dank was een grimas. Lína vond de reden voor hun haastige optreden niet bijzonder.

Ze stond alleen in die opvatting. Anderen in hun team beseften maar al te goed wat er op het spel stond. Het gebeurde niet elke dag dat er een melding over de vondst van een lijk werd gedaan vanuit Bessastadir. Onder normale omstandigheden zouden er twee man op af zijn gegaan, plus iemand van de technische recherche. Nu kon je hier nauwelijks lopen van de mensen. In de opwinding die was ontstaan was haast elke beschikbare politieagent naar de plek gestuurd en wie in het weekend vrijaf had, was ook opgeroepen. De gedachtegang was waarschijnlijk geweest dat ze het lijk zo snel mogelijk moesten weghalen, maar toen ze ter plaatse waren gekomen had het een averechts effect

gehad. Vrijwel niemand kon iets doen en ze stonden daar maar een beetje.

Erla's telefoon ging. Huldar keek toe hoe ze opnam. Ze sloot haar ogen en fronste haar voorhoofd terwijl ze luisterde naar wat waarschijnlijk reprimandes waren van hogerhand. Er ging een huivering door de kleine groep. Niemand wilde een slechte indruk maken op de beveiliging van een buitenlandse minister. Huldar lachte even bij de gedachte, maar zijn grijns verdween van zijn gezicht toen Erla in zijn richting keek, neerlegde en de telefoon weer in haar zak stopte.

‘Snijd het touw door! We hebben geen tijd meer!’ riep Erla naar de mannen op de rotsen. ‘De stoet is vertrokken en is over een halfuur in Bessastadir. Dan moeten we vertrokken zijn. We moeten maar voor lief nemen dat het lijk beschadigd raakt. Ik denk dat het de dode niet veel uitmaakt.’

Huldar zag dat Lína haar mond opende en aan haar gezicht te oordelen beviel de opdracht van Erla haar allerminst. Waarschijnlijk was er in de leerboeken niets te vinden over een buitenlands staatsbezoek in de hoofdstukken over onderzoek en het verzamelen van bewijsmateriaal ter plaatse. Hij legde zijn hand op haar schouder en fluisterde in haar fijne witte oor: ‘Ik zou op dit moment even niets zeggen. Je verandert er toch niets aan.’

Lína klemde haar lippen weer op elkaar. Ze was geen idioot, al had ze weinig ervaring. Ze had naar het korte praatje van Erla geluisterd voordat ze waren vertrokken en kende de voorgeschiedenis. Ze keek over de baai, staarde naar Bessastadir aan de overkant en dat zag er allesbehalve vriendelijk uit. Huldar wist vrijwel zeker dat president Gudni Th. haar stem niet zou krijgen bij de volgende verkiezingen, al had hij niets met de

zaak te maken. Zijn aandeel was alleen dat hij een receptie had georganiseerd voor de Chinese minister aan het begin van zijn staatsbezoek. De beveiliging van deze hoogwaardigheidsbekleder was gekomen om de situatie in ogenschouw te nemen en had het bungelende lijk aan de overkant van het Lambhúsatjörn ontdekt. Het was de bewoners van Bessastadir en het personeel daar helemaal ontgaan. Er had die ochtend ook een dikke mist over het gebied gehangen.

De ontdekking van het lijk had natuurlijk alles in rep en roer gebracht op het departement van Buitenlandse Zaken, dat er vooral moeite mee had om het de ambassadeur en de beveiliging uit het hoofd te praten het vliegtuig te laten omkeren. Uiteindelijk lukte het de Chinezen ervan te overtuigen dat het geen actie betrof van de Falun Gong-beweging, maar alleen een ongelooflijk ongelukkig toeval. Het programma bleef ongewijzigd, onder de voorwaarde natuurlijk dat de dode moest worden afgevoerd voordat de minister zou arriveren. Lijken werden nooit erg feestelijk gevonden. Niet in Europa en niet in Azië.

De medewerkers van het ministerie van Buitenlandse Zaken dachten blijkbaar dat de politie sneller kon handelen dan mogelijk was. Toen de zaak op het bureau van Erla belandde, had het vliegtuig van de minister net de landing ingezet op Keflavík. De opdracht luidde dat het lijk en de politie van Álftanes verdwenen moesten zijn als de stoet daarlangs zou rijden. Het maakte niet uit dat de plaats waar het lijk gevonden was niet zichtbaar was vanaf de weg. Hij was te zien vanaf Bessastadir en dat was genoeg. Het mocht niet gebeuren dat de president aan de minister moest uitleggen wat er aan de hand was aan de andere kant van de baai als de Chinees door het raam keek en de

drukte daar zag. Hoewel het duidelijk was dat IJsland nooit een reuzenpanda te leen zou krijgen na dit fiasco, was de hoop nog niet vervlogen dat het bezoek de handelsbetrekkingen tussen de landen zou verbeteren.

Huldar en Lína keken bezorgd naar hun collega's die op de rotsen aan het werk waren. De mannen vormden twee groepen, elk aan één kant van een lavarots, terwijl een van de twee zich inspande om een mes ver genoeg uit te steken om het touw door te snijden. Wat onmogelijk bleek. Erla keek toe, wierp een blik op haar telefoon om te zien hoeveel tijd ze nog hadden en riep toen dat ze de balk maar omlaag moesten halen, met touw, man en alles wat eraan vastzat.

Met vereende krachten van beide kanten lukte het de mannen om het lijk op te tillen en vervolgens de hele handel omlaag te laten vallen.

Huldar stootte de bleke Gudlaugur aan toen het zware werk gedaan moest worden en nam hem mee om de brancard te halen die naast het schapenpaadje lag, onderweg naar de rotsen. Ze kwamen aan net voor de dode omlaag stortte en liepen naar het lijk toe waar het op een hoopje lag onder de zware balk. Er kwamen meer mensen bij die hielpen met het doorsnijden van het touw en het verwijderen van het zware stuk hout. Gudlaugur draaide de dode samen met zijn maten om. Een paar van hen gingen naast het lijk staan om te helpen het op de brancard te tillen. Huldar zorgde ervoor dat hij opzij stapte, want hij had er weinig behoefte aan om daaraan mee te werken. Hij had het dodenmasker van de man uit de verte gezien en dat volstond voor hem.

‘Stop!’ Lína’s stem klonk alsof ze gewend was dat er naar haar geluisterd werd. Dat was heel grappig, gezien haar leeftijd en ge-

brek aan ervaring. Huldar had haar cv bekeken toen er sprake van was dat ze zou komen en had gezien dat ze de gebruikelijke vakantiebaantjes had gehad. Ze had op een boerderij gewerkt in het noorden, aan de kassa gezeten in een supermarkt, bij een vishandel en in een bioscoop. Het was moeilijk te bepalen of die baantjes haar die autoritaire toon hadden bezorgd. Misschien had ze zich die aangeleerd om de bioscoopbezoekers op te dragen hun telefoon uit te zetten voor de film begon.

‘Jij geeft hier niet de bevelen.’ Erla reageerde woedend op het ingrijpen van de stagiaire. Ze gebaarde naar de mannen die rond het lijk stonden en zei hun dat ze het op de brancard moesten leggen.

‘Maar...’ Lína was niet onder de indruk.

‘Maar wat? Versta je me soms niet, verdomme?’ Erla was onmiddellijk van haar stuk gebracht, en zoals gewoonlijk riep dat de nodige krachttermen bij haar op.

Huldar drong zich voor Lína, in de hoop dat ze haar mond zou houden. Ze keek echter niet naar hem, maar ging onverstoorbaar verder. ‘Zien jullie dat niet? Op zijn borst?’ Ze wees naar het lijk.

De meesten beseften dat Erla alleen maar bozer zou worden als ze zouden kijken naar wat de stagiaire aanwees, maar het was moeilijk om het niet te doen. Een voor een richtten de mannen hun blik op de borst van de overledene, waar een klein stukje metaal te zien was dat tevoorschijn kwam uit zijn dichtgeknoopte jasje. De meesten keken verbaasd en bogen zich automatisch over het lijk heen om het beter te kunnen zien. Huldar wist precies waarnaar hij keek. Het was de kop van een spijker. Eronder zat een stukje papier, alsof de spijker bedoeld was om een briefje aan de man te bevestigen.

Erla leek het nu ook te zien en kreunde opnieuw. Nu nog luid-der dan eerst, of hartgrondiger.

Het was duidelijk geen zelfmoord. Niemand zou een gat in zichzelf slaan met een zware spijker. Zeker niet in de borst. Ze stonden naar alle waarschijnlijkheid op de plaats van een moord, die ze als pure amateurs hadden betreden. In alle haast was de forensisch arts er niet eens bij gehaald.

Voor het eerst sinds ze aan haar stage was begonnen had Lína groot gelijk dat ze haar geschoktheid liet blijken.

‘Ga opzij,’ Erla klonk kalm, al was ze dat natuurlijk niet. ‘Leg iets over die man heen, zodat ze hem niet kunnen zien vanuit Bessastadir. Zelfs niet met een verrekijker. Verstop hem onder gras of iets waardoor hij opgaat in de omgeving.’ Ze sloot haar ogen en kneep ze geërgerd dicht. ‘We gaan weg en wachten tot die verdomde receptie voorbij is.’

HOOFDSTUK 3

Baldur ging weer aan tafel zitten; er hing een rooklucht om hem heen. Hij was gaan roken, hoewel ze net zaten, maar Freyja verwonderde zich daar niet over. Hij was net uit de gevangenis en moest er nog aan wennen dat hij kon gaan en staan waar hij wilde – bijna althans. Hij zat nu in het opvanghuis Vernd en hoewel hij zich aan bepaalde regels moest houden over waar hij 's nachts verbleef en waar hij werkte, was hij verder vrij man. Het was dan ook helemaal niet gek dat hij zich op elk rustig moment als een klein kind gedroeg.

Baldur maakte de haren van zijn dochttertje Saga, die in een kinderstoel tussen hem en Freyja in zat, in de war. Saga vond het allemaal best en bleef kauwen op het stukje bacon dat Baldur haar gegeven had toen het meisje de gesneden groenten die voor haar waren neergezet niet wilde eten. Vader en dochter konden het goed samen vinden, al waren ze heel verschillend. Hij was opgewekt en open en Saga het ernstigste kind dat Freyja ooit had gezien. Hij was licht van huid en haar en altijd aan het woord, zij was donker en zwijgzaam. Hij wilde altijd goed voor de dag komen, maar Freyja kreeg Saga met moeite in iets anders dan laarzen, een legging en een trui. De moeder van het meisje lukte het nog weleens om haar een jurkje en mooie schoenen aan te trekken. Een heel enkele keer was ze er zelfs in geslaagd om een speld in het haar van haar dochter te doen, maar dan moest Saga wel willen aan hebben. Zodra het kind die niet aan had, begon de spanning op te lopen.

Baldur keek naar zijn dochter en zij keek hem met beide ogen aan. Ze was nog te jong om slechts met één oog te kijken. Baldur wendde zich tot Freyja, met een glimlach van oor tot oor. ‘Een liever kind bestaat toch niet?’

Freyja lachte terug. Ze was voor Baldur ingesprongen toen hij vastzat en had in zijn plaats voor het kind gezorgd. Ze was dol op haar en hield van haar of het haar eigen kind was. *Lief* was alleen niet het beste woord om haar te beschrijven. Freyja kon niet anders dan verheugd zijn om de blijdschap van haar broer om zijn dochter, vooral omdat hij haar nog zo weinig gezien gehad. Hij leek er geen moeite mee te hebben om contact met haar te maken, en het kind stond ook direct open voor haar vader. Het gebeurde gewoon, zonder dat er bijzondere moeite voor werd gedaan. Misschien hielp het dat ze allebei gek waren, elk op hun eigen manier.

‘Hé! Ik ben het belangrijkste vergeten!’ Baldur duwde het eten, dat hij nauwelijks had aangeraakt, van zich af en trok het koffiekopje naar zich toe. Freyja had erop aangedrongen dat ze met zijn drieën zouden gaan lunchen, maar had vergeten te vragen welk dieet hij volgde toen ze eten bestelde in een restaurant dat bekendstond om de ouderwetse brunch op zondag. Eieren met bacon waren kennelijk niet toegestaan in het regime dat hij op dit ogenblik volgde. Waarschijnlijk zouden die de hoofdmoot vormen in zijn volgende dieet. Meestal verschilden die diëten als dag en nacht. ‘Ik wilde het je in de auto al vertellen.’

‘Wat?’ Freyja had geen zin in nieuws. Baldur had er tegenwoordig een handje van om zonder enige ervaring overal in te stappen wat om de hoek op hem wachtte.

‘Ik heb een huis voor je geregeld.’ Baldur gaf Saga nog een stukje bacon. Ze liet het vorige stukje op de grond vallen en